

POSTANOWIENIE

Dnia 26 września 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Dziergawka

w sprawie skazanego **P. W.** ,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej
na posiedzeniu w dniu 26 września 2024 r.
wniosku skazanego o wznowienie postępowania
zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z dnia 11 kwietnia 2019 r., sygn. akt II AKa 114/19,
utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach
z dnia 11 grudnia 2018 r., sygn. akt XVI K 96/18,
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Skazany P. W. pismem z dnia 5 sierpnia 2024 r., wniósł o wznowienie postępowania zakończzonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 11 kwietnia 2019 r., sygn. akt II AKa 114/19, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 11 grudnia 2018 r., sygn. akt XVI K 96/18, argumentując m.in., że w prowadzonym postępowaniu doszło do licznych błędów ze strony obrońcy ustanowionego z urzędu, zakwestionował

wiarygodność materiału dowodowego, w tym m.in. zeznań świadków oraz opinii biegłego. Skazany wniosł także o ustanowienie obrońcy z urzędu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przepis art. 545 § 3 k.p.k. stanowi, iż sąd, orzekając jednoosobowo, odmawia przyjęcia wniosku nie pochodzącego od prokuratora, adwokata, radcy prawnego albo radcy Prokuratury Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność.

Powyższe unormowanie pozwala więc na wstępną kontrolę wniosku o wznowienie – i to bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych - celem wyeliminowania konieczności przeprowadzania różnego rodzaju czynności procesowych związanych z wnioskiem, który w stopniu oczywistym nie może doprowadzić do wznowienia postępowania.

Lektura wniosku o wznowienie postępowania, sporządzonego osobiście przez skazanego, pozwala na uznanie, iż wnioskujący nie przedstawił żadnej argumentacji, która w jakikolwiek sposób wskazywałaby na istnienie podstaw do wznowienia postępowania. Z jego treści wynika bowiem jego oczywista bezzasadność, uzasadniająca odmowę jego przyjęcia.

Zaznaczyć trzeba, że wniosek o wznowienie postępowania jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego podstawy zostały ustawowo skatalogowane (art. 540-540b k.p.k.) i postępowanie wznowieniowe sprowadza się wyłącznie do ich badania (zob. postanowienie SN z dnia 15 września 2022 r., V KO 67/22, LEX nr 3485719).

Specyfika postępowania wznowieniowego wszczynanego na wniosek sprawia, że nie dokonuje się na nowo oceny zebranych w toku procesu dowodów i poprawności przyjętych w oparciu o nie ustaleń faktycznych, będących podstawą prawomocnego wyroku. Nie bada się również oceny zasadności orzeczenia sądu pierwszej instancji, tak jak to się czyni w ramach kontroli instancyjnej (zob. postanowienie SN z dnia 21 kwietnia 2016 r., V KO 22/16).

W świetle powyższego, już *prima vista* nie mógł być uznany za skuteczny wniosek dążący do wzruszenia w tym nadzwyczajnym trybie prawomocnego wyroku, sprowadzający się do kwestionowania przyjętych przez sąd ustaleń faktycznych i wspierających je dowodów. W ramach postępowania o wznowienie, procedowanie w tym zakresie nie jest dopuszczalne. W trakcie tego postępowania przedmiotem rozstrzygnięcia nie jest bowiem kwestia odpowiedzialności karnej skazanego, której dotyczy prawomocne orzeczenie kończące postępowanie sądowe. Postępowanie wznowieniowe nie może stanowić powtórzenia postępowania apelacyjnego i nie jest swego rodzaju „trzecią instancją”, mającą służyć kolejnemu weryfikowaniu poprawności orzeczeń zapadłych w sądach pierwszej i drugiej instancji.

W ocenie Sądu Najwyższego wniosek skazanego nie odwołuje się do żadnej z okoliczności, które umożliwiałyby wznowienie postępowania. Co więcej, przedmiotowy wniosek zawiera powielenie argumentacji podnoszonej we wcześniejszym wniosku skazanego o wznowienie postępowania, który spotkał się z odmową przyjęcia postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2024 r., w sprawie o sygn. akt IV KO 92/23.

Mając powyższe na względzie, wniosek skazanego należało uznać za oczywiście bezzasadny i na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. odmówić jego przyjęcia.

[J.J.]

[ms]